

Vederlag af disse store Grunde, ca. 20 Td. Land, som ellers vilde være blevne betalte som Byggegrunde, vilde være en alt for urimelig Fordring. Det maa ogsaa være i Erkendelse heraf, at Ministeren er gaaet ind paa Forslaget om, at Aalborg Kommune kun skal yde Halvdelen af Ekspropriationen. Allerede det er saa meget, at jeg ikke tror, at man har fordret noget lignende af nogen anden Kommune her i Landet. — Den væsentligste Forandring er dog, at man har nedsat Tilskuddet fra de private Baner til Halvdelen. Jeg har som koncessionshavende paa en af disse Privatbaner konfereret med adskillige Teknikere om dette Spørgsmaal, og efter de Oplysninger og Beregninger, som de have givet mig, have vi ikke kunnet faa andet ud, end at Statskassen kan være tjent med et Vederlag paa 150,000 Kr. Der er ingen Grund til, at de private Baner skulle betale Statsbanegaardens Anlæg, idet de Udgifter, de foranledige, indskrænke sig til lidt Spor-anlæg og nogle Perroner. Vi skulle selv bygge vor egen Godsbanegaard med Lokomotivremiser og det øvrige fornødne. Det er, som sagt, den væsentligste Forandring. Jeg tror i det hele taget, at Lovforslaget har en saadan Form, at det maa siges at være heldigt for alle Parter. Jeg giver det min fulde Tilslutning og anbefaler det til en velvillig og hurtig Behandling.

Lunn: Jeg anerkender ogsaa fuldt ud i Overensstemmelse med de foregaaende Talere, at der er en Nødvendighed og en overmaade stor Nødvendighed for at skride til Udvidelse af Jærnbaneanlægene ved Aalborg, men jeg kan ikke se bedre, end at man bør for kommende Tiders Skyld paatale et Par Forhold, som jeg finder, ere Anke værd, med Hensyn til det Forslag, der foreligger, uden at jeg dermed vil rejse Spørgsmaal om Nedsættelse af Udvalg; da jeg erkender, at hvis vi kunde faa Tilsgagn om, at fremtidige Forslag ikke ville blive behæftede med de samme Mangler, saa er det rigtigere, at der nu straks skrides til Udvidelse af Aalborg Station, end at vi her i Landstinget skulde sætte os til at overveje Sagen fra Grunden af, hvorved der kunde ske Udsættelse af de nødvendige Anlæg.

Det, jeg gerne vilde paatale, er, at der ikke er medfulgt Lovforslaget nogen Plan over Anlægget. Det er en Grundmangel, som jeg tidligere har paapeget og heller ikke vil undlade at paatale ved denne Lejlighed. Naar man i Folketingets Finansudvalg kvæver Tegninger, Overslag og alle

mulige Udkast til den simpleste Skovfogedbolig, hvortil der er forlangt Bevilling paa Kultusministeriets Budget, bør man ogsaa ved alle andre Statsanlæg paa Forhaand have Tegninger, Planer og Overslag til de Anlæg, der skulde udføres, ellers kan Rigsdagen ikke ret skænke disse Ting Overvejelse. Denne Fordring er saa meget mere fornøden, som det har vist sig, at de Planer, der have været for visse Jærnbaneanlæg, have ikke kunnet overholdes, naar de skulde bringes til Udførelse, men man har været nødt til at gøre Forandringer ved Overslagene og overskride Bevillingerne, og det er uheldigt, at Rigsdagen bag efter skal se tilbage paa, at den har bevilget et, og at der er udført et andet, og at den saa skal efterbevilge dertil. Jeg beder altsaa om, at der ved fremtidige Jærnbaneanlæg, i alt Fald ved Anlæg af saadant Omfang, som der her er Tale om, maa medfølge Planer. Jeg skal i Korthed paavise, at det er en Mangel, naar det ikke sker. Folketingets Udvalg har i sin Betænkning over denne Sag udtalt, at det finder det meget ønskeligt, „at den nævnte Gade kunde fortsættes i lige Linie“ osv., det vil sige. Folketingets Udvalg har udtalt sig, som om der var forelagt en Plan, saa vidt jeg skønner, har det været en ganske privat Plan, der er kommen ind i Folketinget, og i Henhold til den stiller Folketingets Udvalg Andragende til Ministeriet om, at der maa blive foretaget Forandringer, og saa staar det i øvrigt hen, om disse Forandringer blive foretagne eller ej. Det finder jeg er en ret uheldig Maade at stille Rigsdagen paa. Den bør først have en Plan forelagt og saa vide, om de Ønsker, den har om Forandringer i denne Plan, ere vedtagne eller ej, men det tror jeg ikke kan ses af Lovforslaget, som det er vedtaget i Folketinget.

Dernæst forekommer det mig, at den store Forandring, der er foretagen i Lovforslaget, at Aars—Nibe—Svendstrup Banen skal føres lige ind til Aalborg, er et aldeles utvivlsomt Brud paa de Aftaler, der blev truffet under Forhandlingerne om Loven af 1894, angaaende de 29 private Baner, Forholdet er jo her det samme, som ved hver enkelt af disse private Baner, at der i hvert saadant Tilfælde staar Interesser i Nord og Syd, i Øst og Vest og strides om Banens Beliggenhed, den daglige Drift og øvrige Forhold. Nu er der i 1894 truffet Overenskomster mellem de stridende Interesser, ifølge hvilke i dette Tilfælde Aars—Nibe—Svendstrup Banen bliver en privat Bane, der tilføres Stats-